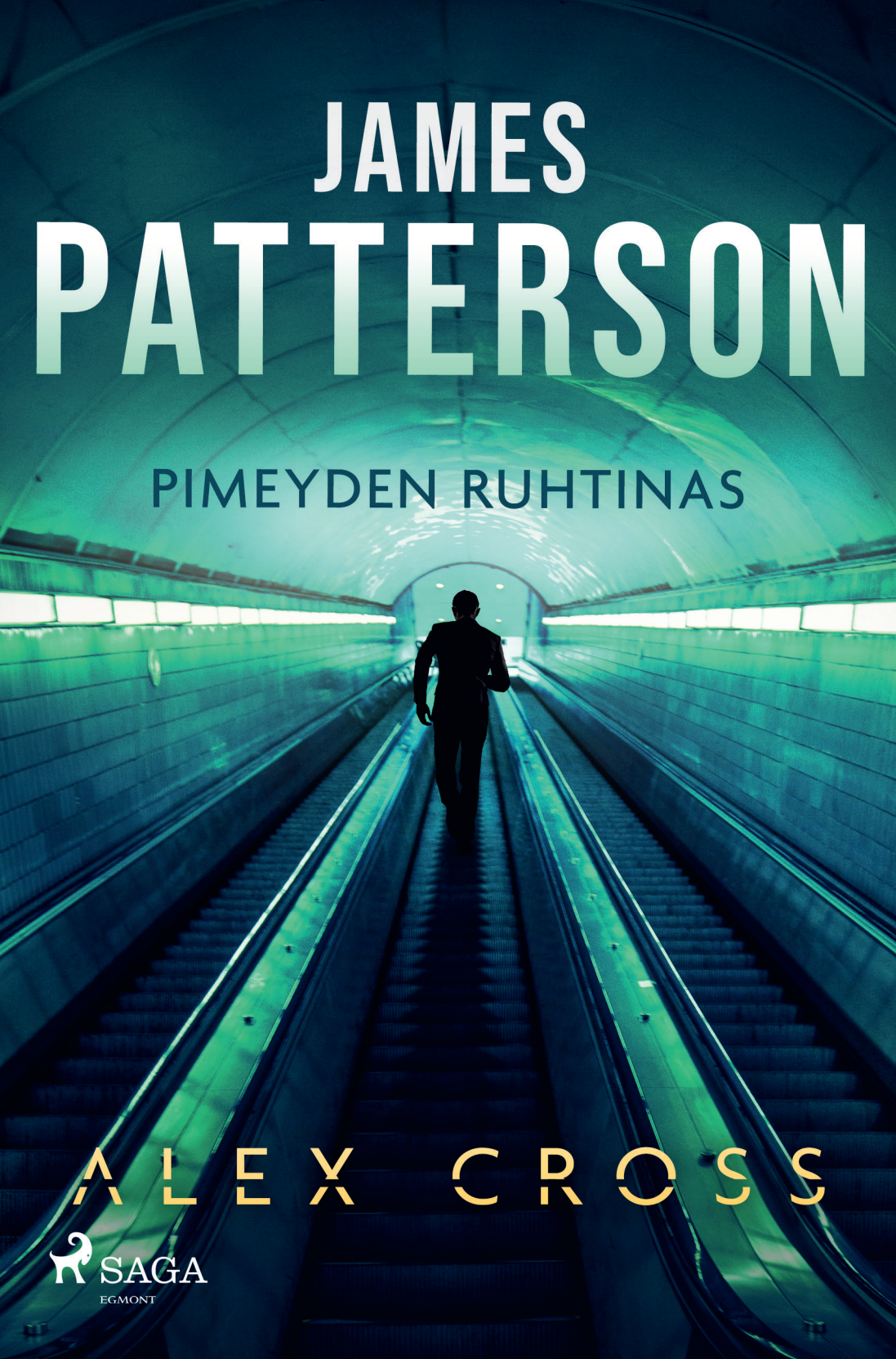

A person in a dark suit is walking away from the viewer down a long, empty subway tunnel. The tunnel has a curved, ribbed ceiling and walls made of light-colored tiles. Fluorescent lights are mounted on the walls, creating a rhythmic pattern of light and shadow. The perspective is from behind the person, looking down the length of the tunnel towards a bright light at the far end.

JAMES PATTERSON

PIMEYDEN RUHTINAS

ALEX CROSS

 SAGA
EGMONT

Pimeyden ruhtinas

James Patterson

Pimeyden ruhtinas

Suomentanut Reijo Kalvas

SAGA Egmont

Pimeyden ruhtinas

Translated by Reijo Kalvas

Original title: *Cat and Mouse*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright ©1997, 2025 James Patterson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727229751

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Vognmagergade 11, 2.

DK-1120 Copenhagen K

Prologi

Hämähäkin metsästys

1

WASHINGTON, D.C.

Crossin talo oli kahdenkymmenen askelen päässä, ja sen katsominen niin läheltä sai Gary Sonejin ihon kihelmöimään. Viktoriaanistyylinen valkoinen lautarakennus oli erittäin siistissä kunnossa. Kun Soneji tuijotti 5. kadun yli, hän paljasti vähitellen hampaansa virnistykseen, joka olisi voinut käydä hymystä. Kaikki oli kohdallaan. Hän oli tullut murhaamaan Alex Crossin ja tämän perheen.

Soneji siirsi hitaasti katsettaan ikkunasta ikkunaan ja painoi mieleensä kaiken, alkaen silitetyistä, valkoisista pitsiverhoista aina Crossin aurinkokuistin vanhaan pianoon ja katon vesikouluun takertuneeseen Batman-leijaan. *Damonin leija*, hän ajatteli.

Hän näki kaksi kertaa Crossin vanhahkon isoäidin, joka hii-viskeli ensimmäisen kerroksen ikkunan takana. Nana-mummin pitkä ja yhdentekevä elämä päättyisi pian. Ajatus ilahdutti Sone-

jia. *Nauti jokaisesta hetkestä – pysähdy haistelemaan ruusuja, hän muistutti itselleen. Maistele ruusuja, syö Alex Crossin ruusut – kukat, varret ja piikit.*

Soneji siirtyi lopulta 5. kadun yli pysyttellen huolellisesti pimeyden kätöksessä. Sitten hän katosi marjakuusten ja onnenpensaiden tiheään kasvustoon, joka reunusti vartiokaartin tavoin talon julkisivua.

Hän eteni ääneti valkoiseksi sivellylle kellarin ovelle, joka sijaitsi kuistin toisella puolella, aivan keittiön vieressä. Ovesa oli Master-riippulukko, mutta hän sai sen auki parissa sekunnissa.

Hän oli sisällä Crossin talossa!

Hän oli kellarissa. Kellari kertoi paljon asiantuntijalle. Kellari paljasti enemmän kuin tuhat sanaa ja myös enemmän kuin tuhat poliisin tutkijoiden valokuvaa.

Sillä oli suuri merkitys lähitulevaisuuden kaikille tapahtumille. Crossin murhille!

Kellarissa ei ollut yhtään kunnollista ikkunaa, mutta Soneji ei halunnut ottaa riskiä valoja sytyttämällä. Hän käytti Maglite-taskulamppuaan. Hän oli vain tutkimassa paikkoja, oppimassa vielä jotain uutta Crossista ja tämän perheestä. Hän oli etsimässä mahdollista lisäpotkua vihalleen.

Kellari oli siivouksen jäljiltä niin kuin Soneji oli odottanutkin. Crossin työkalut riippuivat epämääräisessä järjestyksessä lastulevyyn isketyissä nauloissa. Koukussa roikkui Georgetownin yliopiston tahrainen baseball-lippis. Soneji kokeili sitä omaan päähänsä. Hän ei kyennyt vastustamaan kiusausta.

Hän pyyhkäisi kädellään pitkälle puupöydälle laskostettua puhdasta pyykkiä. Nyt hän tunsi päässeensä lähelle tuomittua perhettä. Hän halveksi heitä enemmän kuin koskaan. Hän hypisteli vanhan naisen rintaliivien olkaimia. Hän kosketteli pikkupo-

jan Jockey-alushousuja. Soneji tunsi itsensä tosi kieroutuneeksi, ja hän nautti siitä.

Hän tarttui pieneen punaiseen poropuseroon. Se oli Crossin pienen tyttären, Jannien kokoa. Soneji painoi puseron kasvojaan vasten ja yritti haistaa pikkutytön. Hän maisteli Jannien murhaa ja toivoi ainoastaan, että myös Cross saisi tilaisuuden olla katso-massa sitä.

Hän huomasi Everlast-nyrkkeilyhansikkaat ja mustat Pony-tossut, jotka oli ripustettu koukkuun parempia aikoja nähneen nyrkkeilysäkin viereen. Ne kuuluivat Crossin pojalle Damonille, joka oli nyt yhdeksänvuotias. Gary Soneji kuvitteli miten hän löisi pojan sydämen murskaksi.

Vihdoin hän sammutti taskulamppunsa ja istui yksin pi-meässä. Hän oli aikoinaan ollut kuuluisa ihmisryöstäjä ja mur-haaja. Niin kävisi taas. Hän palaisi vimmallä, joka löisi kaikki ällikällä.

Soneji risti kätensä syliin ja huokasi. Hän oli kutonut verk-konsa täydellisesti.

Alex Cross olisi kohta vainaja, samoin kaikki hänen rakkaim-pansa.

2

LONTOO

Eurooppaa piti sillä hetkellä kauhun vallassa tappaja, jolle oli annettu nimi *herra Smith*, ilman etunimeä. Nimen olivat keksi-neet Bostonin lehdet, ja sen jälkeen poliisit kaikkialla maailmassa olivat huomaavaisesti alkaneet käyttää sitä. Tappaja hyväksyi ni-mensä samalla tapaa kuin lapset hyväksyvät vanhempiansa anta-man nimen, olipa se kuinka vastenmielinen, häiritsevä tai yhden-tekevä tahansa.

Herra Smith – mikä ettei.

Nimet olivat itse asiassa tappajalle erittäin tärkeitä. Ne olivat hänelle pakkomielle. Uhrien nimet olivat palaneet yhtä lailla hänen mieleensä kuin sydämeensäkin.

Ensimmäinen ja tärkein oli Isabella Calais. Sitten tulivat Stephanie Michaela Apt, Ursula Davies, Robert Michael Neel ja monet, monet muut.

Tappaja pystyi luettelemaan täydelliset nimet lopusta alkuun ja alusta loppuun aivan kuin hän olisi opetellut ne ulkoa historian kokeeseen tai kummalliseen Trivial Pursuit -peliin. Juuri niin – sitähan tämä jahti oikeastaan olikin – harmitonta puuhastelua.

Toistaiseksi kukaan ei näyttänyt ymmärtävän, kukaan ei tajunnut. Ei tarunhohtoinen FBI, ei kehuttu Interpol, ei Scotland Yard, ei yksikään lainvalvoja niissä kaupungeissa, joissa tappaja oli vierailut.

Kukaan ei ymmärtänyt uhrien salattua kaavaa, joka oli alkanut Isabella Calaisilla Massachusettsin Cambridgessa 22. maaliskuuta vuonna 1993 ja joka jatkui tänään Lontoossa.

Tämän uhrin nimi oli Drew Cabot. Mies oli ylikomisario – sellaiseenkin toivottomaan älyttömyyteen ihminen saattoi tuhlata elämänsä. Cabot oli kuuma nimi Lontoossa, sillä hän oli hiljakoin saanut kiinni IRA:n tappajan. Poliisin murha ravistelisi koko kaupunkia ja saisi ihmiset järjiltään. Sivistynyt ja hienosteleva Lontoo oli innoissaan verisestä murhasta siinä missä mikä tahansa kaupunkipahanen.

Herra Smith työskenteli tänä iltapäivänä muodikkaan snobbailevassa Knightsbridgen kaupunginosassa. Hän oli siellä »tutkimassa ihmiskuntaa» – niin ainakin sanomalehdet olivat tapahtumia kuvailleet. Lehdet Lontoossa ja muuallakin Euroopassa käyttivät hänestä myös toista nimeä: *Avaruushirviö*. Herra Smith oli

johtavan teorian mukaan kotoisin Maan ulkopuolelta. *Yksikään ihminen ei voisi tehdä sellaista, mitä hän on teki.* Tai niin lehdet väittivät.

Herra Smithin oli pakko kumartua, sillä hän halusi puhua suoraan Drew Cabotin korvaan syventääkseen suhdetta saaliiseensa. Hän soitti työskennellessään musiikkia – kaikenlaista musiikkia. Päivän valinta oli *Don Giovannin* alkusoitto. Koominen ooppera sopi hänelle.

Ooppera sopi tähän *elävään* ruumiinavaukseen.

»Kymmenisen minuuttia kuolemasi jälkeen», herra Smith sanoi, »kärpäset ovat jo saaneet vainun kaasusta, joka syntyy kudostesi hajoamisesta. Vihreät kärpäset munivat pikkuriikkisiä munia ruumiisi jokaiseen aukkoon. Ironista, mutta lause tuo minulle mieleen tri Seussin lastenkirjan – 'Vihreitä kärpäsiä ja kinkkua.' Mitä se voisi merkitä? Enpä tiedä. Joka tapauksessa outo päähänpisto.»

Drew Cabot oli menettänyt runsaasti verta, mutta hän ei halunnut antaa periksi. Hän oli pitkä ja roteva mies, jolla oli hopeanhohtoinen vaalea tukka. Itsepäinen jäärä. Ylikomisario ravisti päätään puolelta toiselle, kunnes Smith lopulta irrotti häneltä suukapulan.

»Mitä nyt, Drew?» hän kysyi. »Sano.»

»Minulla on vaimo ja kaksi lasta. Miksi teet tämän minulle? Miksi minulle?» mies kuiskasi.

»No, vaikka siksi että olet Drew. Älä tee asioista monimutkaisia ja varo tunteilua. Drew, sinä olet palapelin osa.»

Smith kiristi uudestaan ylikomisarion suukapulan. Ei enää jaarittelua Cabotin kanssa.

Herra Smith jatkoi havainnointiaan, kun hän teki seuraavat kirurgiset viillot *Don Giovannin* sävelten tahdissa.

»Kuolinhetken lähestyessä hengitys muuttuu ahdistuneen pät-kiväksi. Tunnet sen juuri nyt, jokainen hengenveto voisi olla viimeisesi. Elintoiminnot pysähtyvät kahden tai kolmen minuutin kuluessa», kuiski herra Smith, kammottu avaruushirviö jostain kaukaa. »Elämäsi loppuu. Saanko olla ensimmäisenä onnittele-massa sinua. Olen vakavissani, Drew. Usko tai älä, *minä kadehdin sinua*. Olisinpa sinä.»

I

Aseman murhat

3

»Olen mahtava Maissimies! Uskallatko haastaa minut? Minä olen Maissimies!» lapset möykkäsivät ja kikattivat. Beavis ja Butthead iskivät jälleen – omalla kotipihallani.

Purin huultani ja päätin olla välittämättä. Miksi yrittäisin panna vastaan? Miksi esipuberteetin lieskat pitäisi tukahduttaa?

Damon, Jannie ja minä istuimme kylki kyljessä vanhan mustan Porscheni etupenkillä. Tarvitsimme uuden auton, mutta yksikään meistä ei halunnut erota Porschesta. Olimme kasvaneet sisälle perinteeseen ja klassikkoon. Rakastimme vanhaa kärryä, jolle olimme antaneet nimet »Sardiinipurkki» ja »Vanha Ruostekasa».

Minulla oli itse asiassa jo muuta mielessä varttia vaille kahdeksalta aamulla. Ikävä tapa aloittaa päivä sillä lailla.

Anacostiajoesta oli edellisenä iltana löydetty kolmetoistavuotias Ballou High Schoolin tyttö. Hänet oli ammuttu ja hukutettu. Laukaus oli osunut tytön suuhun. *Holari*, sanoo kuolinsyynantutkija.

Sairas tilastonikkarointi väänsi mahani ja keskushermostoni sekaisin. *Pelkästään kolmen viime vuoden aikana oli jo jäänyt selvittämättä yli sata keskustassa asuneen nuoren naisen murhaa.* Kukaan ei ollut vaatinut suurtutkintaa. Kukaan isokenkäinen ei tuntunut pittaavan kuolleista mustista ja latinotyöistä.

Kun pysähdyimme Sojourner Truthin koulun eteen, näin Christine Johnsonin tervehtivän saapuvia lapsia ja heidän vanhempiaan. Hän halusi tehdä kaikille selväksi, että tässä yhteisössä oli kunnollisia, toisistaan huolehtivia ihmisiä. Hän itse oli taatusti sellainen.

Muistin aivan ensimmäisen tapaamisemme. Se oli tapahtunut edellisenä syksynä, eivätkä olosuhteet olisi voineet olla yhtään huonommat meille kummallekaan.

Sattuma heitti meidät yhteen – rysäytti yhteen, sanoi joku kerran minulle – suloisen pikkutytön Shanelle Greenin murha-paikalla. Christine oli Shanellen koulun rehtori ja minä olin nyt tuomassa omia lapsiani siihen kouluun. Jannie kävi Truthin koulun ensimmäistä luokkaa. Damon oli parkkiintunut veteraani, jo neljäsluokkalainen.

»Mitä te pahanilmanlinnut tuijotatte?» minä kysyin ipanoilta, jotka pompottivat katsettaan minun kasvoistani Christineen aivan kuin olisivat katsoneet tenniksen mestaruusottelua.

»Me tuijotamme sinua, isi, ja sinä tuijotat Christineä!» sanoi Jannie ja nauraa kihersi kuin Lumikin paha äitipuoli, joksi hän toisinaan muuttui.

»Sinulle hän on rouva Johnson», minä vastasin ja heitin tyttäreeni äärimmäisen paheksuvan katseen.

Jannie ei ollut huomaavinaan närkästymistäni ja rypisti otsaansa jäljittelemättömällä tavallaan. »Kyllä minä sen tiedän, isi. Meidän koulun rehtori. Minä tiedän aivan hyvin kuka hän on.»

Tyttäreni hallitsi jo monet elämän tärkeistä kuvioista ja arvoituksista. Toivoin, että hän selittäisi ne minullekin jonain päivänä.

»Damon, onko sinulla jotain sanottavaa meille?» minä kysyin.
»Haluaisitko lisätä jotain äskeiseen? Oletko valmis jakamaan toverihenkeä ja älyn säihkettä tänä aamuna?»

Poikani pudisti päätään, mutta myös hän hymyili. Kyllä minä pidin Christine Johnsonista. Kaikki pitivät. Jopa mummmimamma, mikä oli ennen kuulumatonta ja itse asiassa hieman huolestutti minua. Se, ettemme Nana ja minä olleet oikeastaan yhtä mieltä mistään, oli vain pahentunut ajan myötä.

Ipanat olivat jo kömpimässä autosta ja Jannie antoi minulle lähtösuukon. Christine heilautti kättään ja asteli lähemmäs.

»Onpa siinä komea ja esimerkillinen isä», hän tokaisi ruskeat silmät säkenöiden. »Sinä teet vielä jonakin päivänä jonkun kulkumakunnan naisista hyvin onnelliseksi. Mies tulee juttuun lasten kanssa, on ilo silmälle ja ajaa tyylikästä urheiluautoa. Johan on, johan on.»

»Johan on itsellesi», minä vastasin. Oli kaiken huipuksi loistava heinäkuun alkupuolen aamu. Taivas kimmelsi sinisenä, lämpötila oli miellyttävän alhainen, ilma raikasta ja suhteellisen puhdasta. Christinellä oli yllään pehmeästi laskeutuva luonnonvalkea jakkupuku, sininen paitapusero ja luonnonvalkeat matalakorkoiset kengät. Sydän, älä yritä mitään.

Kasvoillani käväisi hymy. En voinut estää sitä millään, enkä sitä paitsi edes halunnut. Päivä oli kääntymässä paremmaksi, joten se ei ollut sopimatonta.

»Toivottavasti et opeta lapsilleni tuollaista kyynisyyttä ja omahyväisyyttä hienossa koulussasi.»

»Totta kai minä opetan ja niin kaikki muutkin opettajat. Me puhumme munkkilatinaa parhaiden oppilaiden kanssa. Meidät

on koulutettu kyynisyyteen, ja olemme kaikki omahyväisyyden asiantuntijoita. Ja ennen kaikkea me olemme erinomaisia skeptikkoja. Nyt minun on lähdettävä sisään, ettemme menetä loistavaa tilaisuutta aivopesuun.»

»Se ei enää tepsä Damoniin ja Jannieen. Olen jo ohjelmoinut heidät. Lasten on saatava maitoa ja kehuja. He ovat katumme herttaissimmat ipanat – ja sama pätee todennäköisesti myös koko Southeastiin tai ehkä jopa koko Washingtoniin.»

»Voi, kyllä me sen olemme nähneet ja otamme haasteen vastaan. Mutta nyt on pakko juosta. Nuoret mielet odottavat muokkaamista.»

»Nähdäänkö illalla?» minä kysäisin, kun Christine oli kääntymässä kohti Sojourner Truthin koulua.

»Mies on syntisen komea ja ajaa upealla Porschella – tottakai me tapaamme illalla», hän vastasi. Sitten hän kääntyi ja lähti kouluun kohti.

Olimme sopineet siksi illaksi ensimmäiset viralliset treffit. Christinen aviomies George oli kuollut edellisenä talvena, ja nyt hän tunsi olevansa valmis syömään päivällistä minun kanssani. En ollut painostanut häntä millään lailla, mutta maltoin tuskin odottaa. Reilut viisi vuotta vaimoni Marian kuoleman jälkeen minusta tuntui, että olin punnertamassa ylös syvästä rotkosta, ehkä jopa oikeasta murheen alhosta.

Isoäiti oli silti varoitellut monta kertaa: »Muista ettei rotkon reuna ole horisontti».

Neljäs Alex Cross -trilleri sukeltaa syvälle murhaajien mieleen.

Gary Soneji on murhaaja, jolla ei ole mitään menetettävää. Nyt hän on paennut vankilasta ja suunnittelee vuosisadan kosta.
Tähtäimessä on rikostutkija Alex Cross.

Samaan aikaan Cross tutkii kammottavien murhien sarjaa Euroopassa. Kuolemien takana on pirullinen sarjamurhaaja, joka tunnetaan nimellä Mr. Smith. Avukseen Cross saa FBI:n profiloijan Thomas Augustine Piercen, jolla on omat syynsä jahdata Mr. Smithiä.

Kissa ja hiiri -leikki kahden sarjamurhaajan kanssa vaarantaa niin Crossin kuin tämän läheisten hengen. Panokset kasvavat jokaisen viattoman uhrin myötä, ja Crossilla on edessään uransa tappavin haaste.

Alex Cross nähdään myös Amazon Primen *Cross*-sarjan päähenkilönä. Pattersonin menestystrillereihin perustuvaa tv-sarjaa tähdittävät Aldis Hodge, Isaiah Mustafa ja Juanita Jennings.

Yhdysvaltalainen **James Patterson** (s. 1947) on yksi kaikkien aikojen menestyneimmistä jännityskirjailijoista. Hänen kirjojaan on myyty yli 400 miljoonaa kappaletta.